

**ESPECIAL
ELECCIONS
EUROPEES**

DEBAT JUVENIL

Revista del Consell Nacional
de la Joventut de Catalunya
www.cnjc.cat

cnjc CONSELL
NACIONAL
DE LA JOVENTUT
DE CATALUNYA

EUROPA: DEL SOMNI A L'EXILI?

➤ **Una Unió Europea més democràtica i transparent**

Pàg. 10-11

➤ **Qüestionari als candidats a les eleccions europees**

Pàg. 20-23

➤ **Entrevista a Raül Romeva, eurodiputat d'ICV**

Pàg. 24-25

➤ **El Parlament Europeu que volem: Com arribar-hi?**

Pàg. 26

Direcció: Núria Ramon, Josep Ibars, Lucía de Frías i David Guàrdia.

Redactora en cap: Aina Torres

Han col·laborat en el número: Francisco Ferrer, Diosdado Toledano, Peter Matjašič, Francesc Morata, Ricard Vilaregut, Edo Bazzaco, Raimundo Viejo, Clara Giberga, Engràcia Casellas, Jaume Saura, Ramon Tremosa, Josep Maria Terricabras, Javi López, Ernest Urtasun, Raül Romeva, Selin Siviş, Pablo Faura i Fernando Guirao.

El Secretariat del CNJC: Núria Ramon, Eloi Cortés, David Guàrdia, Magí Dalmau, Lucía de Frías, Josep Ibars, Irene Asensio, Oriol Rius, Júlia Betrian i Arnau Fornés.

L'Equip Tècnic del CNJC: Toni Borrell, Clara Roca, Laura Villaplana, Helena Giner, Laia Hernández, Aina Torres i Cristina Rovira.

Traducció: Polyglota

Fotografia: CNJC

Il·lustracions: Noè Fanlo

Disseny original i maquetació: Noè Fanlo

Impressió: Gramagraf, SCCL.

Debat Juvenil

Plaça Cardona, 1-2, baixos, 08006 Barcelona

Tel. 93 368 30 80 / Fax 93 368 30 84

Adreça electrònica: consell@cnjc.cat

Web: <http://www.cnjc.cat>

Edita: Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC)

Dipòsit legal: B-22244-81

ISSN: 1139-9317

Imprès en paper FSC revive pure natural MATT

Els articles signats reflecteixen l'opinió dels seus autors o les seves autores; la resta són assumits per la direcció de la revista.

Se'n permet la lliure reproducció, sempre que se'n citi la procedència.

El Debat Juvenil és una revista semestral del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), plataforma no governamental que aplega les principals entitats juvenils d'àmbit nacional i els consells locals de joventut. Fundat el 1979, el CNJC promou els interessos de la gent jove a la societat i davant els poders públics. La revista Debat Juvenil és la veu del moviment associatiu juvenil. Més de 150.000 joves catalans i catalanes estan associats i participen en alguna de les entitats membres del Consell.

Amb la col·laboració de:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social i Família
Direcció General de Joventut

 Obra Social "la Caixa"

3 Editorial

› Quina Europa volem?

4 Monogràfic

- › Austeritat o transformació radical: dues vies de sortida al desastre actual. Què esperem?
- › Renda Garantida de Ciutadania: Un dret per combatre la pobresa i la desigualtat. S'ha obert una esperança!
- › vot als 16 anys i la Lliga de Joves Votants: Eines per reconstruir la relació entre el jove i la política.
- › Europa i el dret a l'autodeterminació. Un debat polític.
- › Una Unió Europea més democràtica i transparent.
- › El teixit social s'articula per desactivar el vot xenòfob a Catalunya.
- › Ni atur, ni exili, ni precarietat.
- › El tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers: un repte i un deure del proper Parlament Europeu.
- › Educació i mobilitat per a tothom: Erasmus +.
- › El Bloc de Salt com a icona de la lluita de la PAH. Un Bloc on la vida col·lectiva anava junta amb la lluita col·lectiva.
- › Qüestionari als candidats a les eleccions europees: Ramon Tremosa, Josep Maria Terricabras, Javi López i Ernest Urtasun.
- › Entrevista a Raül Romeva, eurodiputat d'ICV.
- › El Parlament Europeu que volem: Com arribar-hi?
- › El Parlament Europeu? El què?

28 Abstract Youth Debate

30 Porta oberta

- › AEGEE-Europe engresca a la joventut a votar.
- › 25 M: una oportunitat per una Europa millor.

32 Entrevista

- › Fernando Guirao, Catedràtic Jean Monnet ad personam d'Història de la Integració Europea, Universitat Pompeu Fabra, Barcelona.

QUINA EUROPA VOLEM

Sovint tenim la sensació que les polítiques que es decideixen a Europa ens queden lluny i ens afecten poc, però el cert és que les decisions europees tenen conseqüències clares i directes sobre les nostres vides, i en els darrers anys de crisi econòmica això ha quedat més palès que mai.

És evident que les institucions europees no tenen prou en compte el parer dels i les joves. És per això que resulta fonamental que ens impliquem activament en la construcció del projecte europeu, per poder decidir en què invertir els nostres recursos com a ciutadans i ciutadanes europees i per tal que les legislacions europees, que posteriorment són aplicades a casa nostra, responguin a les necessitats reals.

Des del CNJC, creiem en una Europa que aposti per les polítiques actives d'ocupació, la cohesió social i el canvi de model productiu. Volem una Europa construïda amb i per les persones joves, que treballi pel vot als 16 anys. Volem una Europa que garanteixi el dret a l'autodeterminació de Catalunya, així com de tots aquells pobles que estiguin decidits a exercir-lo. Volem una Europa més transparent i democràtica que posi a disposició mecanismes de participació ciutadana més enllà de les eleccions cada cinc anys i que afavoreixi el coneixement per part de la ciutadania europea dels mecanismes i els agents implicats en la presa de decisions. Al mateix temps, volem una Europa lliure de partits i diputats feixistes, racistes i xenòfobs, i que aposti per una política d'immigració compartida pels estats membres que tingui com a prioritat acabar amb el maltractament envers les persones migrades. Volem una Europa que garanteixi l'aplicació de la Garantia Juvenil en els termes indicats inicialment i que vetlli per la territorialització dels recursos per apropar l'administració als i les joves i a la seva realitat. Volem una Europa que afavoreixi la mobilitat però que lluiti contra l'exili forçós del país d'origen per manca d'oportunitats. Volem una Europa que garanteixi la universalitat de la prestació social d'ajut al lloguer i que exigeixi la implantació de la dació en pagament i una reforma de la legislació hipotecària que garanteixi el dret a l'habitatge.

Si tu també tens al cap l'Europa que vols, fes sentir la teva veu el pròxim 25 de maig. Hi tens molt a dir!

Núria Ramon

Presidenta del CNJC

nuria.ramon@cnjc.cat

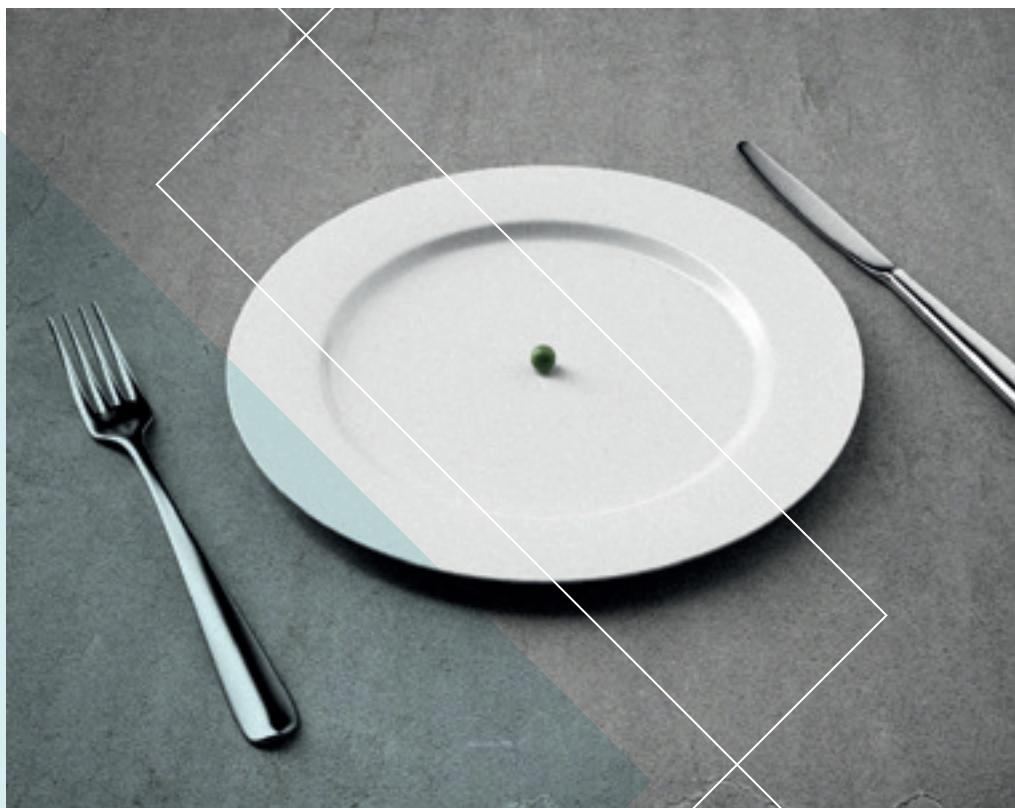

AUSTERITAT O TRANSFORMACIÓ: DUES VIES DE SORTIDA AL QUÈ ESPEREM?

L'austeritat és l'única solució que té el sistema capitalista per restaurar-se de la profunda crisi del seu model productiu mantenint intacte el poder de les classes dominants. Davant d'aquesta sortida única que suposa un atropellament al model social existent s'obren múltiples fronts de transformació de les relacions socials ara deteriorades. Aquestes vies, però, requereixen un empoderament de les classes populars per conquerir les sobiranes que mai s'haurien d'haver perdut i d'altres que sempre han estat usurpades.

Al llarg de la història, s'han produït innombrables crisis i de diversos tipus. Les crisis són un fenomen inherent i fins i tot necessari pel capitalisme. La crisi actual es podria analitzar com una crisi de sobreacumulació de capital. Aquestes crisis es produeixen, per dir-ho de manera senzilla i parcial, quan importants volums de capital instal·lat (empreses, fàbriques, maquinària, etc.) aconsegueixen una capacitat de producció tan gran que, juntament amb la competència entre capitals, les empreses es veuen obligades a abaixar tant els preus que moltes d'elles entren en situació de pèrdues, sent això generalitzat a molts sectors.

Hi ha sobreproducció en pràcticament tots els sectors. Això no vol dir, però, que no existeixin necessitats reals de la població que podrien ser cobertes amb les mercaderies fabricades. Això vol dir, en canvi, que les empreses capitalistes no aconsegueixen vendre a una "demanda solvent" tot el que sap i pot construir o fabricar amb el treball dels treballadors. Aquest fet ens porta a un element anterior anomenat subconsum. Simplificant, podem explicar-lo

“La crisi actual es podria analitzar com una crisi de sobreacumulació de capital.”

de la següent manera. La població treballadora produeix un conjunt de béns i serveis. Una part d'això es destina al manteniment de les eines, màquines, locals, etc. amb els que s'ha realitzat la producció. Una altra part es destina a la reproducció dels mateixos treballadors en forma de salari que és gastat en la seva manutenció i la de la seva família, ja sigui en aliments, habitatge, educació, oci, etc. i en la seva reproducció com a classe. La producció restant és el que podem anomenar l'excedent social. La manera de distribuir aquest excedent caracteritzarà

TRANSFORMACIÓ RADICAL: DESASTRE ACTUAL.

el funcionament de la societat. En un sistema feudal el senyor era el propietari de tot l'excedent. En el capitalisme són els propietaris dels béns de producció els que posseeixen l'excedent. Aquesta distribució de l'excedent social determinarà que els treballadors no puguin comprar mai tota la producció que realitzen.

“Aquells que estàvem, estem o estarem en aquest escenari d'exclusió provocada per la dinàmica d'austeritat i recomposició del sistema tenim múltiples vies de transformació per conquerir la nostra sobirania.”

Aquells que construeixen els pisos, els cotxes, els telèfons mòbils... són incapaçs de consumir-los en la seva totalitat. Observem així com milions de mercaderies es guarden en magatzems, donat que ni abaixant els preus arriben al seu objectiu que és que siguin consumides i produeixin beneficis. Veient el problema des d'aquesta perspectiva obtenim conclusions contràries a la falsa moralitat dominant els darrers anys del “heu consumit per sobre de les vostres possibilitats”. No hi ha res que s'hagi consumit que prèviament no s'hagi produït amb treball. El conjunt de béns i serveis possibles el 2006 és possible el 2014 perquè els nostres enginyers no han perdut la tecnologia, no s'han produït catàstrofes naturals que destrueixin la capacitat

productiva, ni hi ha hagut epidèmies que hagin matat obrers, ni males collites que hagin deteriorat l'alimentació general, ni ha arribat encara l'anunciat col·lapse de la fi del petroli, ni tampoc les guerres existents han col·lapsat el sistema de producció global.

Per què ara el món sencer ha de ser auster? Diem el món sencer donat que és un error pensar que l'austeritat s'està aplicant exclusivament a Europa o dins dels països amb un alt endeutament. Es tracta d'una recepta que des de gener de 2010 recorre el planeta. Les classes mitjanes, treballadores, funcionaries, jubilats o estudiants surten a les places d'arreu, tant als països anomenats emergents, com als anomenats desenvolupats, o als països creditors i exportadors. Les pancartes dels diferents 15Ms del món es troben peticions similars: no a les retallades de salaris i drets dels treballadors, de l'Estat de benestar, dels drets civils existents i una llarga llista d'austeritat imposada des dels grans centres de poder internacional. En resum, retallant les condicions de vida en l'àmbit global. Austericidi en diuen alguns creant una enganyosa paraula. Retallant el món per restaurar el capital, direm nosaltres.

El perquè de tot això cal trobar-lo en el tipus de crisi que definíem anteriorment, la més greu, la crisi per sobre acumulació de capital. Històricament el sistema ha sortit d'aquestes crisis amb la destrucció d'una part important de la capacitat instal·lada, mitjançant les bombes de les guerres als països centrals, a Europa bàsicament. Es requereix un decreixement brutal que porti novament el capital a ser competitiu, a tenir nous beneficis, i això és el que s'està fent amb les retallades. Retallar el consum de

les classes populars a escala planetària implica paraitzar la producció destruint per inactivitat i obsolescència les empreses (maquinària, eines, edificis...), deixant parades les cadenes de producció amb tots els seus tècnics, enginyers, muntadors... i deixant a l'atur forçat milions de treballadors.

S'està generant un procés de “destrucció selectiva” de capitals, que avança per zones geogràfiques a diferents ritmes, en unes àrees desindustrialitzant i en altres concentrant, destruint les petites i mitjanes empreses i creixent les grans empreses. És un procés de restauració per a què les empreses que sobrevisquin tornin a aconseguir beneficis. Als artífexs d'aquesta via de sortida no els importa que uns quants milions de persones siguin exclosos del sistema i que la gran majoria pateixi un futur pitjor que les generacions anteriors. No els importava abans quan els exclosos eren centenars de milions dels països perifèrics i és la seva única via per mantenir el seu estatus de poder. L'austeritat suposa un desastre per la majoria de la població, però és l'única proposta que s'ajusta amb la dinàmica del capital i els seus interessos. Ells no tenen alternativa, nosaltres, en canvi, sí.

Aquells que estàvem, estem o estarem en aquest escenari d'exclusió provocada per la dinàmica d'austeritat i recomposició del sistema tenim múltiples vies de transformació per conquerir la nostra sobirania. Més de la meitat dels joves segueix a l'atur mentre el sistema es reforça i les seves aspiracions es van deteriorant. Què esperem?

Francisco Ferrer

Membre del seminari d'economia crítica Taifa

RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA: UN DRET PER COMBATRE LA POBRESA I LA DESIGUALTAT. S'HA OBERT UNA ESPERANÇA!

El projecte de llei per una Renda Garantida de Ciutadania va ser presentat pels representants de la Comissió Promotora en la sessió parlamentària del 26 de març, mentre nombroses persones sense feina i persones solidàries manifestaven el seu suport davant del Parlament.

En defensa d'aquest projecte de llei ens referim a la denúncia que el Comitè Europeu dels drets socials fa en el seu document de conclusions del gener d'aquest any sobre els incompliments i insuficiències dels requisits i quanties de les rendes per combatre la pobresa a Catalunya. També es va exposar com a referència la renda per combatre la pobresa que s'aplica a Bèlgica, els termes són similars a la renda garantida de ciutadania.

Després del posicionament dels diferents grups parlamentaris en aquesta

sessió, el projecte de llei continuarà la seva tramitació els pròxims mesos pel procediment ordinari: constitució de la comissió parlamentària, compareixença dels experts i tècnics, presentació de les esmenes i votacions.

Han estat més de dos anys i mig de treball col·lectiu i unitari des que al setembre de 2011 va tenir lloc la primera reunió per promoure la ILP.

Durant aquest període s'han hagut de superar nombrosos obstacles, l'informe d'oposició del Govern de la Generalitat, l'intent de bloquejar la seva tramitació, i finalment, dissuadir de la presentació d'una esmena a la totalitat que hagués acabat amb el projecte de llei.

Hem arribat fins aquí gràcies a l'èxit de recollir 121.191 signatures -la segona ILP en nombre de signatures de les tramitades a Catalunya- fruit de la

col·laboració de prop de 300 fedataris/es, de 60 organitzacions, plataformes, moviments i entitats, i de diverses desenes d'ajuntaments que van acordar mocions de suport.

Aquesta voluntat de la ciutadania de participar en la resolució dels assumptes públics a través de la Iniciativa Legislativa Popular ha permès aixecar l'esperança de materialitzar el dret recollit en l'article 24.3 de l'Estatut d'Autonomia per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i en particular, per als qui pateixen la desocupació i la pobresa, víctimes d'un sistema injust.

Tots els que hem participat i donat suport a aquest projecte hem de fer tot l'esforç perquè aquesta esperança esdevingui realitat. Aquest objectiu no està assegurat si ens limitem a esperar el resultat del debat a l'interior del Parlament. La mobilització de la ciutadania solidària, de la classe treballadora, de les persones sense ocupació, de les organitzacions i entitats socials, cíviques i polítiques serà el factor decisiu.

Tots estem convocats a participar en la preparació de la setmana d'accions del 23 al 29 de juny per una "Catalunya sense pobresa, atur i desigualtat, Renda Garantida de Ciutadania Ja!".

A la cita de les pròximes eleccions europees cal abordar la implantació del dret a una renda garantida de ciutadania en tots els països d'Europa. És un bon instrument per avançar cap a una Europa amb justícia i cohesió social.

Diosdado Toledano

Representant de la Comissió Promotora de la ILP Per una Renda Garantida de Ciutadania

VOT ALS 16 ANYS I LA LLIGA DE JOVES VOTANTS: EINES PER RECONSTRUIR LA RELACIÓ ENTRE EL JOVENT I LA POLÍTICA

El Fòrum Europeu de la Joventut veu les pròximes eleccions europees i el posterior nomenament dels nous presidents de la Comissió Europea i del Consell Europeu com un moment polític clau per posar temes de la joventut al cor del projecte europeu. A més, és una oportunitat per recordar a tots i totes la necessitat que els i les joves participin de manera significativa en els processos democràtics i també de reviure el debat sobre el vot als 16 anys.

La participació electoral a les eleccions al Parlament Europeu ha anat disminuint des de 1979 i l'abstencionisme juvenil ha estat particularment alt. Una participació pobra és un símptoma de la profunda marginació de les persones joves en les democràcies europees. El jovent ha quedat exclòs en una doble crisi econòmica i política. El vot als 16 anys podria ser la nostra oportunitat de donar la benvinguda a més joves i representar millor les qüestions democràtiques com la igualtat.

Una major participació de les persones joves en les pròximes eleccions serà d'importància cabdal, tant per enfortir la democràcia a la UE, com per afegir força a la veu de la joventut a la Unió Europea. Per tal d'involucrar les persones joves i tenir en compte la seva veu, el Fòrum de la Joventut ha impulsat la Lliga de Joves Votants: una iniciativa políticament neutral que pretén donar l'espai a les entitats juvenils i a tota la població jove per canalitzar les inquietuds dels i les joves, allò que els preocupa d'Europa, i tenir l'oportunitat de dir als responsables polítics on han de centrar la seva atenció. A més, la campanya servirà com a plataforma de comunicació per

facilitar tota la informació necessària per poder votar i per prendre una decisió informada.

Democràcia als 16 anys

Els partits polítics tenen raó quan es preocupen perquè els joves són marginats en les institucions que els serveixen, precisament, perquè els representin. La representació, però, és un carrer de dues vies. Si volem reconstruir la relació entre el jovent i les institucions polítiques, les institucions i els responsables de les polítiques han d'assumir la seva responsabilitat. En una societat democràtica, han de mostrar a les persones joves que són membres d'aquesta societat, i que els seus interessos estaran representats de manera efectiva per la política institucional. L'educació seguirà exercint un paper important en la preparació del jovent per a la ciutadania. Això ha d'anar acompanyat de polítiques que donin la benvinguda als i les joves com a subjectes democràtics significatius: com a votants, abstencionistes, dissidents, manifestants, membres del partit, etc.

El vot als 16 anys enviarà un missatge important als joves de 16 i 17 anys de

què són ciutadans valuosos, que tenen responsabilitats en la societat, i per tant, es mereixen el dret a votar. En un moment històric en què el jovent està patint la pitjor crisi econòmica des de la Segona Guerra Mundial, i després de dècades de la seva marginació a la política i la negligència en el procés polític, el vot obligatori als 16 anys seria un missatge poderós en sentit positiu. El vot als 16 anys és una oportunitat per revertir la tendència de la inèrcia i la indiferència davant la crisi de la joventut. No hem de perdre la nostra oportunitat.

Peter Matjašič

President del Fòrum Europeu de la Joventut

peter.matjasic@youthforum.org

EUROPA I EL DRET A L'AUTODETERMINACIÓ. UN DEBAT POLÍTIC.

► El debat legalista sobre el reconeixement dret a l'autodeterminació per part d'Europa no ens ha de fer perdre de vista que aquest és un debat fonamentalment polític, en què la societat civil tenim molt a dir i fer.

En el darrer estudi del CEO, a través d'una enquesta experimental, es mostrava que la qüestió d'Europa pot ser un dels factors més rellevants a l'hora de decantar les preferències envers la possibilitat d'una independència catalana. Fins a 10 punts separen els que canviarien el seu vot depenent de la seguretat en la pertinença a la Unió Europea. És per tant, una qüestió rellevant en la qual cal prendre atenció, i més si tenim en compte que estem parlant més aviat d'una UEE (unió econòmica d'estats) que com a tals, es protegeixen entre ells, que no d'una UE (Unió Europea). Uns estats que ja sabem que el reconeixement i/o tractament del dret a l'autodeterminació de qualsevol de les seves parts els molesta, els fa mandra i no saben com posar-s'hi. Però s'hi han de posar, bàsicament per dos motius.

1) perquè han fet de la democràcia i el respecte a les llibertats individuals i col·lectives un dels puntals fonamentals i diferenciadors dins i fora dels seus límits, i especialment envers els altres espais econòmic/polítics, diguem-ne competidors (EEUU, Rússia, Índia) i 2) perquè tenen a tocar el tractament de tres casos -Escòcia, Catalunya i Flandes- que des d'una pulcritud democràtica inqüestionable, actualment demanen la independència de l'estat en el qual estan inserits, i aviat podrien demanar formalment l'ingrés al club europeu. I és aquí on comença la discussió per la interpretació sobre l'aplicació o no del dret a l'autodeterminació, l'ampliació interna de la UE, com, de quina manera, etc. Segons sembla, en la comissió jurídica corresponent, davant la pregunta sobre què hauria de fer la UE davant una petició oficial d'Escòcia i/o Catalunya -evidentment, després del "fet polític" necessari: consulta, eleccions, declaració unilateral, etc.- el debat ja ha començat, amb dues postures contraposades. Els que posen per davant la preeminència dels tractats entre estats com a norma suprema,

enfront dels que posen per davant la condició de ciutadans europeus, i per tant la impossibilitat d'expulsar a algú que ja és dins. No cal dir que la segona opció és, o hauria de ser, la bona.

Més enllà de la posició que finalment guanyi, crec que és un error situar el reconeixement català en un debat legalista; com ja he avisat en el títol, no es tracta d'una qüestió legal, sinó profundament política en un sentit ampli: de correlació de forces, de discurs, de voluntats, d'interessos de tot tipus... i de la nostra capacitat com a societat per fer valer la nostra veu. I és des d'aquesta perspectiva que des del CIEMEN insistim en què la nostra oportunitat, com a catalans i com a societat civil d'aquest país, és precisament que els estats ja no poden determinar les relacions internacionals, almenys de la manera en què ho feien al segle passat. L'apoderament i la confiança entre persones i agents socials i econòmics, la societat xarxa, els sistemes de governança multinivell, la multilateralitat, l'horitzontalitat dels processos, i sobretot, la llarga tradició

“És un error situar el reconeixement català en un debat legalista.”

catalana en relació a Europa, fan que tot plegat faci molt més difícil la temptació unilateral dels estats. Perquè de fet, quantes universitats catalanes tenen programes d'investigació amb universitats europees que les vinculen estretament? Un centenar? I quantes ONG de cooperació catalanes desenvolupen la seva tasca internacional amb partenariats d'Europa i la resta del món? Moltes i més. Per no parlar de l'economia, dels intercanvis culturals, l'esport, els agermanaments entre municipis. Més de dos centenars d'organitzacions catalanes de tot tipus

-entre elles el CNJC- estan vinculades a organismes internacionals, amb els quals mantenen estrets lligams de col·laboració, amb centenars de reunions, seminaris i trobades

“La qüestió no és tant si els líders estatals reconeixerien una independència mitjançant l'aplicació del dret a l'autodeterminació, sinó si podrien no fer-ho.”

internacionals cada any arreu del continent. I les persones joves? Quants de nosaltres hem viscut en alguna etapa de la nostra vida en algun racó d'Europa? Per tant, la qüestió no és tant si els líders estatals reconeixerien una independència mitjançant l'aplicació del dret a l'autodeterminació, sinó si podrien no fer-ho, donada la densitat i la pluralitat relacional de xarxes, projectes programa, i activitats econòmiques, socials i culturals que ja vinculen Catalunya amb la resta d'Europa, alguns d'ells precisament de programes finançats per la UE. Per tant, sense menystenir el paper de la legislació, dels estats, i de la necessitat de pensar-hi i incidir-hi, el debat sobre la futura pertinença a la UE es resumeix en què cal seguir com fins ara: pensar, viure, treballar, criticar, construir i teixir complicitats amb la resta de conciutadans europeus. Com hem fet sempre.

Ricard Vilaregut

Polítleg i director del Centre internacional Escarré per les Minories Ètniques i les Nacions (CIEMEN).

UNA UNIÓ EUROPEA MÉS DEM

► Tot i que el debat ja es va començar a plantejar als anys 90 del segle passat, arran de l'aprovació del Tractat de la Unió Europea (1992), la qüestió de la democràcia europea s'ha aguditzat molt els darrers anys, arran dels impactes de la crisi. Avui observem un fort increment de la contestació envers la UE que s'expressa a través de partits ultranacionalistes, populistes i, fins i tot, d'alguns grups socials, que es reflecteix en les enquestes d'opinió. Això simbolitza el trencament del consens permissiu de la població dominant fins als anys 80. Per entendre aquesta situació, convé explicar-ne breument les causes que l'han propiciat, les quals es troben, bàsicament, en el sistema institucional, escassament democràtic i molt poc transparent.

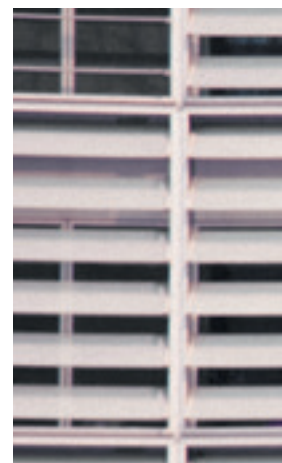
Fa una mica més de seixanta anys, els sis estats fundadors varen acordar la creació d'un model original d'integració amb l'objectiu d'assolir un mercat únic mitjançant una sèrie de polítiques comunes que, a poc a poc, s'han anat estenent a gairebé tots els àmbits. Aquest sistema va néixer de la voluntat de les elits polítiques dels diferents estats, però no de la voluntat popular. En aparença, la integració europea tenia un caràcter tècnic i no polític. Aquest sistema presentava, no obstant això, una sèrie d'avantatges. La integració econòmica contribuïa a la prosperitat econòmica i lligava de forma inexorable els socis del projecte europeu. D'aquesta forma es garantia l'estabilitat i es reduïen els riscos de conflicte, tan típics de la història europea.

Els estats membres podien haver optat per un model federal. En canvi, es van decantar per un model híbrid que els garantia, en darrera instància, el control del procés. El poder legislatiu està dividit entre el Parlament Europeu i els Estats membres, representats en el Consell de Ministres. El mateix passa amb el poder executiu, repartit entre aquest Consell, el Consell Europeu (caps de govern) i la Comissió. Però ambdós Consells són irresponsables davant del Parlament. Per tant, resulta impossible garantir un control democràtic de les institucions. Actualment, la ciutadania

només està directament representada a través del Parlament, el qual, però, no elegeix - encara - un veritable president de govern i es troba exclòs de decisions fonamentals (per exemple, en matèria de política exterior, seguretat i defensa).

Tot això contribueix a augmentar l'allunyament dels ciutadans, poc identificats amb unes institucions que no controlen i el funcionament de les quals tot sovint ni tan sols no entenen. Aquesta situació es gira en contra dels mateixos estats, que han anat cedint més poders a la UE, entre els quals destaquen la regulació del mercat, la moneda comuna o les polítiques pressupostàries. Així, es prenen decisions no avalades per un procés electoral. Els estralls de la crisi econòmica i les polítiques d'austeritat imposades per Alemanya han debilitat la imatge de la UE a molts països. D'això se n'aprofiten els partits extremistes i xenòfobs.

Resulta desgavellat pensar que la dinàmica de la globalització pugui ser compensada per una renacionalització de les polítiques europees, com voldrien estats com Gran Bretanya. Europa és del tot necessària. El que cal és corregir la deriva intergovernamentalista (estats), elitista i tecnocràtica actual. Per tant, cal avançar en el procés de democratització de la UE, començant per la investidura parlamentària del president de la Comissió Europea a partir d'un programa de govern. Totes

MOCRÀTICA I TRANSPARENT

les decisions haurien d'estar sotmeses a l'escrutini del Parlament. A més a més, cal dotar de contingut real la iniciativa ciutadana europea, el primer instrument de democràcia participativa de la UE. La iniciativa permet que la ciutadania reclami a la Comissió la presentació d'una proposta legislativa sobre un tema de competència europea amb el suport, com a mínim, per un milió de signatures *online*.

Per concloure, està clar que la influència de les elits polítiques i burocràtiques ha estat, des de sempre, fonamental en el procés d'integració. Tanmateix, tot sembla indicar que aquesta influència ha arribat al límit de la seva eficiència i que la seva legitimitat es veu cada vegada més qüestionada. Si el sistema no s'obre realment a la ciutadania, el risc és caure en la deslegitimació o, fins i tot, en una desintegració

progressiva. El veritable repte segueix sent, més que mai, la construcció d'una Europa federal, sinònim de diversitat i de democràcia, basada, doncs, en la voluntat popular i no només en els Estats membres.

Francesc Morata

Catedràtic Jean Monnet, director del grup de recerca Governança Multinivell a la UE (UAB)

EL TEIXIT SOCIAL S'ARTICULA PER DESACTIVAR EL VOT XENÒFOB A CATALUNYA

► Desactivar i contrarestar el vot xenòfob en les pròximes eleccions europees i en les municipals del 2015 és l'objectiu de la campanya que impulsen SOS Racisme Catalunya i entitats d'arreu de Catalunya en els pròxims mesos. L'ascens dels partits racistes a Europa és una realitat que cal confrontar.

En els últims anys a Catalunya s'ha registrat un creixement preocupant en el nombre de votants de partits polítics declaradament xenòfobs.

En particular, el partit d'ultradreta Plataforma per Catalunya (PxC) va multiplicar per cinc, entre 2007 i 2011, els vots aconseguits en les eleccions municipals. Actualment, amb regidors a 42 municipis, PxC representa l'octava força política catalana.

PxC és sense dubte la formació xenòfoba i racista més coneguda del país, però no és l'única. Aquests partits aprofiten l'actual difícil context social per fer penetrar en la societat catalana un discurs agressiu i populista, que identifica una part important de la població del nostre país com a responsables de tots els problemes socials que estem patint. En la majoria dels casos, aquests problemes no són res més que el resultat del dèficit de polítiques públiques que caracteritza Catalunya, encara més evident després de les retallades aplicades en els últims anys.

Així mateix, en els últims anys, polítics adscrits als principals partits catalans per nombre de vots han incorporat el discurs racista en els seus programes electorals i en les polítiques públiques dels ajuntaments catalans,

havent constatat l'avantatge electoral que poden generar posicionaments simplistes, populistes i xenòfobs. Aquesta situació produeix conseqüències nefastes, agreuja la fractura social i debilita profundament la democràcia del nostre país.

Davant d'aquesta situació, moltes organitzacions socials i entitats estan treballant des de fa anys en els municipis de Catalunya para contrarestar i desactivar el vot xenòfob. No obstant això, considerada la gravetat de la situació i el creixement que els partits xenòfobs han tingut a tota Europa en els últims anys, és necessari que la societat civil catalana doni respostes cada cop més coordinades al discurs de l'odi, tant en les pròximes eleccions Europees com en les eleccions municipals del 2015.

Per aquesta raó, des de SOS Racisme, en col·laboració amb l'organització de comunicació social Quepo, vam considerar necessari impulsar una jornada de treball amb entitats i col·lectius procedents de tota Catalunya, per enfortir les relacions entre actors que treballen contra la xenofòbia i per la convivència: un primer pas per conèixer millor que està passant localment en el país, intercanviar experiències i bones pràctiques i facilitar el treball en xarxa de cara al futur.

De la mateixa manera, la trobada va ser l'ocasió per plantejar de manera conjunta com posar en marxa una campanya contra el vot de l'odi, dirigida a totes les persones que poden ser

“En els últims anys, polítics adscrits als principals partits catalans per nombre de vots han incorporat el discurs racista en els seus programes electorals i en les polítiques públiques dels ajuntaments catalans.”

potencials votants de partits o polítics xenòfobs, amb l'objectiu de desafiar les mentides que alimenten estereotips negatius i identifiquen alguns col·lectius específics com amenaça per la nostra societat.

La trobada es va celebrar el dia 8 de febrer a la Tecla Sala de L'Hospitalet de Llobregat, i va reunir més de 40 persones, d'unes 20 entitats i col·lectius antiracistes. Durant la trobada es va reflexionar sobre els continguts de la campanya, els missatges que es vehicularan i les accions concretes que es poden realitzar en l'àmbit local, juntament amb entitats. Entre tots els resultats de la trobada, val la pena descartar-ne dos:

En primer lloc, es va destacar la necessitat de desenvolupar el potencial de col·laboració entre les entitats i col·lectius que treballen contra el racisme i la xenofòbia, enfortint els canals de comunicació, compartint les lluites i necessitats, i explorant formes de col·laboració per a portar endavant iniciatives conjuntes.

En segon lloc, es va evidenciar la necessitat de recopilar els elements en comú que permetin fer un diagnòstic de la situació del vot racista a Catalunya, així com la voluntat d'activar la campanya contra el vot xenòfob de manera conjunta.

Les diverses taules de treball van portar com a resultat un "mapa" de la situació del racisme i la xenofòbia a Catalunya, així com de les entitats que representen la resistència a aquestes amenaces i la treballen per construir solucions socials positives. De la mateixa manera, a nivell d'idees i missatges, van sortir uns grans blocs temàtics: La necessitat de desmuntar prejudicis i rumors, per a lluitar contra mentides que envolten la xenofòbia; assenyalar l'exclusió social com a problema col·lectiu, que afecta totes les persones, i la necessitat de lluitar conjuntament

contra un sistema polític i econòmic que determina la inseguretat i precarietat social que estem patint com societat; i finalment, la necessitat d'oposar al discurs del "Primer els de Casa", el "Tots som de casa", evidenciant que la verdadera prioritat és garantir els drets de tothom a Catalunya, com única i verdadera base de la democràcia.

A partir dels resultats de la trobada, SOS Racisme i Quepo estem treballant per concretar totes aquestes idees i continguts en una campanya política, definint els eslògans i els materials que es faran servir, així com les accions locals de presentació de la campanya que s'organitzaran abans de les eleccions europees en els municipis catalans.

Edo Bazzaco
SOS Racisme Catalunya

NI ATUR, NI EXILI, NI PRECARIETAT

En la seva obra *Exit, voice, and loyalty*, Albert O. Hirschman explicava que en relació a la pèrdua de qualitat o beneficis de qualsevol agrupació humana, ja sigui aquesta una organització, empresa o Estat, tres són les estratègies de resposta bàsiques: la primera i més evident, la "lleialtat" (*loyalty*), consisteix en no fer res, acceptar la situació tal com es presenta, passivament, i mantenir, per tant, l'*status quo* a l'espera que la cosa canviï; la segona opció, la "sortida" (*exit*), comporta abandonar el grup, sortir de l'espai, àmbit o medi on s'està produint la pèrdua de qualitat o beneficis per l'agrupació i buscar opcions fora; la tercera alternativa seria la "veu" o conflicte antagonista (*voice*) que optaria per expressar el descontentament social de manera activa, articulant alguna modalitat de protesta interior.

Des que va començar la crisi hem vist com la hipòtesi de Hirschman es verifica dia a dia, configurant una sèrie de conjuntures en les quals s'acaben definint les nostres condicions de possibilitat pel futur. Així, hi ha qui

“Des que va començar la crisi hem vist com la hipòtesi de Hirschman es verifica dia a dia, configurant una sèrie de conjuntures en les quals s'acaben definint les nostres condicions de possibilitat pel futur.”

roman fidel al règim, votant i votant els mateixos partits que han estat en els diferents governs sota la responsabilitat dels quals s'ha originat la crisi mateixa, acceptant les retallades com un mal necessari, etc. Hi ha qui prefereix l'exili, e/migrar, provar sort fora d'una economia que no només no acaba de sortir de la crisi, sinó que ja anuncia que ho farà amb més precarietat encara de la que fins ara s'ha conegut. Hi ha

qui lluita, qui surt al carrer, qui es manifesta, qui atura desnonaments, qui ocupa les universitats, etc., desplegant una onada de mobilitzacions sense precedents des dels inicis de la democràcia. En joc es troba la definició del país futur.

En efecte, depenent de com evolucionin totes tres opcions —segons quina força desplegui cadascuna—, és clar que es definiran les condicions de possibilitat segons les quals es definirà la societat dels pròxims anys. De les múltiples combinacions possibles tres són les més extremes, tot i que, com cal esperar, la realitat segurament es trobarà en algun punt intermedi d'aquesta triple tensió:

1) La **fidelitat** al règim supera la combinació de la protesta i l'emigració, és a dir, ni les manifestacions de descontentament són prou fortes ni l'emigració afecta el projecte econòmic que s'està implementant. En aquest cas, veient el fracàs de les polítiques econòmiques de les últimes dècades, es pot comptar que hi haurà més atur, més exili i més precarietat, tot i que en combinacions i graus variables d'acord amb les conjuntures. La progressiva subalternització del sistema econòmic respecte a mercats i espai europeu no ofereix en aquest sentit un marge suficient per cap altre projecte que esdevenir una mena de "colònia turística" de l'Europa del nord.

2) Si l'**emigració** supera les protestes i la fidelitat al règim hi haurà una dramàtica transformació de l'estructura social que afectarà les possibilitats de modernització i posarà en qüestió, a mitjà termini, la viabilitat del règim (l'exemple històric més extrem,

analitzat en el seu moment pel mateix Hirschman, va ser l'èxode de la RDA i la fi del Mur de Berlín). Atès que migra qui disposa de feines més fàcils de desplaçar i posar en valor en contextos aliens, cal esperar una pèrdua notable dels contingents de la força de treball més i millor preparada per accedir a la societat del coneixement. Paradoxalment això podria produir menys precarietat i menys atur; però no evitaria l'exili o el subdesenvolupament.

3) En el cas que la **protesta** superés la fidelitat al règim i l'emigració s'acabaria obrint un escenari constituent en el qual l'enderrocament del règim aniria seguida d'una transició (pactada o no, segons el grau d'intensitat de la protesta). Atès que en els últims anys les demandes antagonistes han apuntat a l'exigència de més democratització, en aquest tercer escenari hipotètic es poden imaginar alternatives democratitzadores com ara el repartiment del treball, la renda bàsica i altres mecanismes que acabarien amb la precarietat, l'atur i l'exili. Al cap i a la fi, com deia Maquiavel en els Discorsi (I, 4): *«Dic que qui condemna els tumults entre els nobles i la plebs, al meu entendre, censura les mateixes coses que eren la causa primera per la qual Roma es va mantenir lliure; i qui només considera el soroll i l'aldarull que d'aquests tumults naixia, oblida els bons efectes que generaven; i no considera que en tota la República hi havia dos estats d'ànim diferents, el de la gent i el dels nobles, i totes les lleis que es fan per la llibertat neixen de la desunió, com es pot veure fàcilment amb el que va passar a Roma».*

Raimundo Viejo
Artefakte/Universitat de Girona

EL TANCAMENT DELS CENTRES D'INTERNAMENT D'ESTRANGERS: UN REPT I UN DEURE DEL PROPER PARLAMENT EUROPEU

► Els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) són unes de les instal·lacions públiques més opaques que existeixen al Regne d'Espanya i, per extensió, a la major part de països de la Unió Europea. A diferència de presons o comissaries, sobre les que existeix legislació al més alt nivell, així com reglamentació precisa i protocols de supervisió força curosos, els CIE són espais de privació de llibertat pràcticament alegal i escassament supervisats. El fet que llur existència es fonamenti -en part- en normativa comunitària fa de les institucions de la Unió responsables mediantes del què hi succeeix en el seu si; i del Parlament Europeu, un actor rellevant per a assolir una reglamentació conforme amb els estàndards de drets humans o, directament, per llur abolició.

El Regne d'Espanya disposa de nou Centres d'Internament d'Estrangers que poden acollir, en un moment donat, unes 3.000 persones. Al cap de l'any, entre 15 i 20.000 individus poden haver passat per aquests centres. Tècnicament es tracta d'instal·lacions en les que es priva de llibertat a ciutadans estrangers que han entrat al país de manera irregular, mentre s'espera poder executar una ordre d'expulsió contra ells. La primera observació crítica que cal fer, doncs, és que es priva d'un dret fonamental -la llibertat individual- a una persona que ha comès una infracció administrativa, no penal. El termini màxim que una persona pot estar en un CIE espanyol és de 60 dies (fins fa uns anys eren 40 dies), per bé que les autoritats asseguruen que la mitjana d'estada és força inferior. I també al·leguen, amb raó, que la Directiva "de retorn" (115/2008) permet estades en aquests centres de "fins a un màxim" de 180 dies. En qualsevol cas, no només es tracta d'una mesura que atempta contra un dret fonamental de forma completament abusiva i desproporcionada, sinó que a més resulta sovint ineficaç. Les ordres d'expulsió que fonamenten aquesta estada temporal són sovint inexecutables per raons logístiques i els interns acaben tornant al carrer amb una ordre d'expulsió a la mà i en condicions de major precarietat, si cap, que quan hi van entrar.

Més enllà de la injustícia de la mesura de privació de llibertat davant d'una falta administrativa, les condicions de detenció i privació de llibertat en què es troben aquestes persones són del tot inhumanes i degradants. Les instal·lacions, sovint edificis "reciclatos" com el de la Zona Franca de Barcelona, són decrepites i no tenen les mínimes condicions d'habitabilitat com a centre de privació de llibertat. Com que no són tècnicament centres penitenciaris, no els hi són

exigibles les ràtios d'interns per cel·la, els espais de lleure, les activitats formatives, etc. que podem trobar a les presons. Tampoc hi ha càmeres de videovigilància en espais sensibles, com les zones on es fan les contencions mecàniques. L'accés a serveis mèdics està molt restringit i l'assistència lletrada és desconeguda. Algunes entitats socials han aconseguit tenir-hi una certa presència i recentment s'han designat, almenys a Barcelona, un jutge i fiscal de vigilància, que poden rebre les queixes dels interns i reaccionar-hi. El personal policial no està preparat per fer tasques penitenciàries, ni és la seva feina. Molts interns tenen un coneixement escàs de la llengua espanyola, cosa que limita el coneixement dels seus drets i llur possibilitat d'exercici.

En el seu darrer informe respecte del Regne d'Espanya, el comitè de l'ONU contra la discriminació racial va manifestar la seva preocupació per les "informacions rebudes segons les quals els CIE no compten amb una reglamentació que reguli llur funcionament i això permet que les condicions de vida, l'accés a informació, assistència legal i atenció mèdica, així com l'accés a les ONG per assistir als interns a aquests centres, variïn d'un CIE a un altre". Més de 18 mesos després d'anunciar-ho i amb cinc anys de retard respecte de la llei d'estrangeria, enguany s'ha aprovat un reglament dels CIE que n'harmonitza el funcionament i el règim intern, però en uns termes força insatisfactoris des del punt de vista dels drets humans. Cosa que segurament és inevitable perquè l'única solució viable des d'aquest punt de vista és abolir la Directiva de retorn i suprimir els CIE.

Jaume Saura

President de l'Institut de Drets Humans de Catalunya i professor de Dret Internacional (UB)

¹ Jaume Saura Estapà, President de l'Institut de Drets Humans de Catalunya. Projecte « El tiempo de los derechos », Consolider-Ingenio 2010.

EDUCACIÓ I MOBILITAT PER A TOTHOM: ERASMUS +

El 1 de gener de 2014 va entrar en funcionament el nou programa d'Educació, Formació, Joventut i Esports de la Comissió Europea que tindrà validesa fins al 2020. Erasmus+ engloba els anteriors programes d'educació formal i no formal: el programa d'Aprenentatge Permanent i el programa Joventut en Acció.

El programa preveu que més de quatre milions de persones participin en projectes i activitats de mobilitat internacional amb un pressupost total de 14.700 milions d'euros. Està estructurat en tres accions clau: 1. Mobilitat de persones per aprenentatge, 2. Cooperació per a la innovació i l'intercanvi de bones pràctiques i 3. Suport a les reformes de polítiques, dins les quals s'engloben activitats de mobilitat d'estudiants i professionals en el marc de l'educació formal, de mobilitat de joves i professionals de joventut en el marc de l'educació no formal i de processos de diàleg estructurat, entre d'altres.

El programa suposa, doncs, tot un món d'oportunitats per poder aprofitar l'espai internacional com una font d'aprenentatge i desenvolupament personal i col·lectiu per als i les joves i per a les entitats juvenils. Tot i així, té també alguns aspectes controvertits.

Un aspecte polèmic ha estat que el nou programa hagi englobat els dos programes en un de sol, ficant en un mateix sac educació formal i educació no formal amb les seves corresponents, i diferents, estructures. Un dels reptes serà, doncs, veure com les entitats juvenils aconsegueixen assumir la gestió dels projectes, una mica més feixuga que en l'anterior programa Joventut en Acció, de forma més o menys igual que, per exemple, les universitats.

Un altre aspecte polèmic és el fet que en el capítol de joventut, en el qual trobem accions com ara els intercanvis juvenils, el servei de voluntariat europeu, els intercanvis de treballadors juvenils, entre d'altres, s'ha obert la porta a la participació d'empreses amb Responsabilitat Social Corporativa. S'entén que essent Erasmus+ un programa holístic, en el qual s'engloben pràcticament totes les etapes del desenvolupament d'una persona jove, l'empresa hi ha de tenir cabuda en algun espai, per exemple, en les pràctiques professionals. No s'entén, però, que en accions d'educació no formal que inclouen la paraula voluntariat hi tingui cabuda un actor empresarial.

Altres aspectes menys polèmics però que cal tenir presents són, d'una banda, la supressió de les beques de mobilitat per pràctiques professionals a jovent graduat sense experiència professional que abans sí que podia gaudir de beques Leonardo Da Vinci; i d'altra banda, el nou sistema de càlcul del finançament del transport internacional, que es basa en uns barems establerts per part del programa per franges de quilòmetres, que dificultarà l'accés al programa de qui viu en poblacions amb menors recursos de transport, suposant doncs, una discriminació territorial per aquestes persones.

Clara Giberga

Servei Civil Internacional de Catalunya

EL BLOC DE SALT COM A ICONA DE LA LLUITA DE LA PAH. UN BLOC ON LA VIDA COL·LECTIVA ANAVA JUNTA AMB LA LLUITA COL·LECTIVA.

El dia 13 de desembre de 2013, una dotació d'uns dos-cents Mossos d'Esquadra varen desallotjar la icona de l'Obra Social de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca de Girona, l'anomenat popularment Bloc de Salt, situat davant de l'Hospital de Santa Caterina en aquesta població gironina i que en aquells moments es reduïa a una quinzena de persones.

Després de dos intents fallits de desallotjament, la policia va fer ús de l'ordre de l'Audiència Provincial de Girona d'acabar amb la ja assolida demostració de desobediència civil quan es varen alliberar els quinze habitatges destinats per la PAH a l'ús social i on s'havien acollit a quaranta persones que s'havien organitzat col·lectivament enfront de la mal anomenada crisi.

La Plataforma de Girona, en forma de denúncia per la incompetència de les administracions va recuperar aquest espai vuit mesos i mig abans del 13 de desembre. L'anomenarien el Bloc de Salt i el van omplir amb famílies desnonades per les institucions oficials i van crear un hort social amb la col·laboració i la implicació d'entitats i dels moviments socials gironins i dels afectats per l'estafa bancària, posant de relleu que cal valentia i decisió per solucionar la manca d'habitatge per a les persones en estat d'exclusió social.

Però abans d'aquell desallotjament la PAH va protagonitzar accions de protesta i en una de les reclamacions al TEDH d'Estrasburg, l'Obra Social de la PAH conjuntament amb

l'Observatori DESC, van aconseguir una important resolució del Tribunal Europeu que posa en evidència la covardia de les administracions per la seva falta d'implicació, i que amb data de 16 d'octubre de 2013 obliga les administracions a trobar solució habitacional a les famílies amb infants. Amb aquesta resolució es varen resoldre sis lloguers socials de les quinze unitats familiars del Bloc de Salt. Serveix ara per a la reclamació de les persones afectades als jutjats i frena els desnonaments mentre la família no tingui solució habitacional. Els documents elaborats per la PAH arran de la resolució es poden presentar als jutges quan hi ha ordre de desnonament tant en problemes d'execució hipotecària com en lloguers o en ocupacions d'habitatges.

La PAH és un exemple de crítica descarada i argumentada, infatigable i

anònima, de denúncia i d'organització social, de transformació. La força del moviment recau en la sistemàtica acció en contra dels bancs amb molta imaginació, coordinació, insistència, organització i fonamentació jurídica i argumentació de la crítica que fa que les seves protestes siguin reconegudes i acceptades per la població en general. Fa cinc anys ningú no hauria pensat en dacions i condonacions de deute i molt menys en lloguers socials en el propi domicili. La pressió constant i sense repòs de la PAH ho ha aconseguit. I seguirà fins a modificar les lleis que fan referència a l'habitatge i fer-les justes.

Engràcia Casellas

Filòloga i activista i membre de la PAH en lluita pels DDHH
Cooperativista a Km0LaRioja

Questionari als candidats a les eleccions europees

Ramon Tremosa

RAMON
TREMOSA

CANDIDAT DE CIU
A LES ELECCIONS
EUROPEES

Què pot fer la Unió Europea per millorar les condicions de vida dels i les joves?

La Unió Europea ha d'apostar encara més per tots aquells projectes relacionats amb la innovació i la recerca, així com mantenir el programa Erasmus, que és fonamental per augmentar les oportunitats laborals dels joves.

També cal fer front a les elevades i preocupants xifres d'atur juvenil en alguns Estats Membres, entre ells l'Estat espanyol. La Unió Europea aportarà 6.000 milions d'euros per intentar donar la volta a aquesta situació.

Com milloraries la transparència i la qualitat democràtica de les institucions europees?

Fent que el Parlament Europeu tingués iniciativa legislativa que ara no té, per exemple. També és fonamental que el President de la Comissió Europea (embrió de govern europeu) sigui triat democràticament a les urnes i no pels caps d'Estat. La Comissió Europea, a més, no pot tenir tants comissaris com Estats Membres, doncs es converteix en una rèplica del Consell Europeu i fa que perdi la seva independència respecte als Estats.

Creus que el full de ruta de la Unió Europea pels pròxims anys estarà marcat per la continuïtat en les polítiques d'austeritat? Per què?

La Unió Europea, i en especial la zona euro, s'enfronta avui a un altíssim nivell de deute públic, que juntament amb dèficits molt superiors al 3% obliguen a practicar polítiques de contenció de la despesa i augmentos d'impostos. L'alternativa (deixar créixer encara més el deute

“La Unió Europea ha d'apostar encara més per tots aquells projectes relacionats amb la innovació i la recerca, així com mantenir el programa Erasmus.”

públic o impagar-lo) seria encara pitjor per als ciutadans doncs suposarien un major empobriment. Cal recordar que com més alta és la despesa destinada a pagar interessos del deute, menys recursos hi ha per a polítiques socials.

Destaca les tres qüestions prioritàries de la vostra proposta electoral.

La primera és defensar el dret a decidir de Catalunya i la seva llengua en les institucions europees. La segona és defensar l'Europa social per protegir les persones que estan en una situació de més vulnerabilitat (atur, pèrdua de l'habitatge, ...). Garantir una segona oportunitat. I finalment, la tercera és defensar l'ús responsable i limitat dels recursos públics. Que el diner públic serveixi per a finançar aquelles infraestructures que tinguin un retorn econòmic major pel territori pel qual passen, com per exemple el corredor mediterrani unit a tots els ports i aeroports.

J. M. Terricabras

JOSEP MARIA
TERRICABRAS

CANDIDAT D'ERC
A LES ELECCIONS
EUROPEES

Què pot fer la Unió Europea per millorar les condicions de vida dels i les joves?

Sovint destaquem que la UE és generadora de més del 70% de les normatives que ens afecten i això es visualitza amb programes com la Garantia Juvenil que ha d'apropar a tot jove europeu a una feina o una formació. A més, tots coneixem Europa per programes que han influït tant en les nostres vides com l'Erasmus i tots els programes d'educació, també en Formació Professional que són tan necessaris per sortir de la profunda crisi en què som ara. No obstant això, la Unió no potenciarà les condicions de vida del jovent si no us convenceu de ser el motor del canvi i de l'impuls democràtic que tant necessita la UE.

Com milloraries la transparència i la qualitat democràtica de les institucions europees?

La Unió Europea pateix d'un fort allunyament amb la ciutadania europea no per falta d'interès sinó per haver estat usurpada pels mercats, els bancs i les grans corporacions empresarials; és una Unió centrada en la voluntat d'uns pocs i en cap cas del conjunt d'europeus. El Parlament, com a dipositari d'aquesta voluntat col·lectiva ha d'adquirir la iniciativa legislativa i més pes en les decisions europees per retornar la UE al conjunt de ciutadans.

Creus que el full de ruta de la Unió Europea pels pròxims anys estarà marcat per la continuïtat en les polítiques d'austeritat? Per què?

Si la Unió se centrarà a potenciar el creixement i les polítiques socials o se centrarà a seguir ajudant al sistema financer i banquer dependrà del resultat

del pròxim 25 de maig; de fet, per això ens presentem a les eleccions! Per decidir i canviar el nostre futur que en cap cas està escrit. Si bé la legislatura vinent tindrà poc marge pressupostari, ja que fins al 2020 ja està aprovat, la UE pot promoure un Gran Acord europeu pel Deute i generar nous ingressos d'acord amb les transaccions financeres per promoure un pla d'inversions en favor

“la Unió no potenciarà les condicions de vida del jovent si no us convenceu de ser el motor del canvi i de l'impuls democràtic que tant necessita la UE.”

de l'ocupació i el creixement o un Green New Deal.

Destaca les tres qüestions prioritàries de la vostra proposta electoral.

Aquestes eleccions són el punt de sortida cap al 9 de novembre, i és que el Nou País comença visualitzant amb un resultat clar la nostra voluntat de ser un nou estat d'Europa. De la mateixa manera, aquest 25 de maig demostrarem que el procés avança des de l'esquerra, amb una candidatura plural amb voluntat de transformar la realitat; tant al Principat, amb una coalició amb Nova Esquerra Catalana, Catalunya SI i Socialisme, Catalunya i Llibertat com al conjunt dels Països Catalans, sent-ne l'única candidatura que representa la nació completa.

Javi López

JAVI LÓPEZ

CANDIDAT DEL
PSC A LES
ELECCIONS
EUROPEES

Què pot fer la Unió Europea per millorar les condicions de vida dels i les joves?

La quarta part dels joves europeus vol treballar i no troba feina. Això suposa la pèrdua de tota una generació i pot generar un dany estructural a llarg termini en el mercat de treball, limitar la recuperació de l'economia i posar en perill la sostenibilitat dels sistemes de protecció social.

Davant d'aquest dramàtic problema d'atur juvenil, la UE pot fomentar la cooperació entre els Estats membres, així com recolzar i complementar les seves respectives actuacions en aquest tema. Concretament, el darrer instrument que la UE va desenvolupar per lluitar contra l'atur juvenil va ser la Garantia Juvenil, un projecte fruit d'una campanya iniciada pel Partit dels Socialistes Europeus. El projecte es finança a través del Fons Social Europeu amb el suport de la Iniciativa sobre l'Ocupació Juvenil (2014-2020) del Consell Europeu. La Iniciativa recull també ambiciosos objectius en educació per reduir la taxa d'abandonament escolar per sota del 10% i aconseguir que el 40% dels joves tinguin estudis superiors complets.

Els socialistes europeus estem evidentment a favor d'aquesta Garantia, però creiem que els diners previstos són clarament insuficients. Per això, ens comprometem a treballar per augmentar el finançament dels 6.000 milions d'euros previstos actualment a 21.000 milions, com a mínim, que és la xifra que recomana la OIT per abordar el problema a l'Eurozona.

Així mateix, els socialistes europeus també tenim com a prioritat establir uns estàndards

mínims europeus pels períodes de pràctiques, que incloguin límits de temps, una remuneració decent i una clara vinculació amb programes educatius.

Com milloraries la transparència i la qualitat democràtica de les institucions europees?

La participació democràtica és fonamental. En aquest aspecte, la possibilitat que el Parlament esculli el President de la Comissió Europea a partir dels resultats de les eleccions europees és un gran pas endavant per acostar les institucions europees als ciutadans. D'aquesta manera podran castigar o premiar amb el seu vot als responsables de les polítiques que la UE ha dut a terme en els darrers cinc anys.

D'altra banda, la lluita contra la corrupció a tots els nivells administratius ha de ser prioritària per aconseguir el respecte i la confiança dels tots els europeus en els seus representants.

Finalment, jo m'he compromès a què tots els grups socials estiguin representats en les institucions públiques i polítiques. Especialment tots aquells que pateixen risc d'exclusió o discriminació social en qualsevol àmbit: joves, dones, immigrants... I això ho faré a través de l'Oficina Parlamentària europea del PSC a Catalunya que permeti una connexió directa i habitual entre els representants al Parlament Europeu, els ajuntaments i la ciutadania.

Hem de fer que les institucions de la UE estiguin al servei dels ciutadans, prenent decisions a nivells més propers a la població de forma participativa i transparent.

Creus que el full de ruta de la Unió Europea pels pròxims anys estarà marcat per la continuïtat en les polítiques d'austeritat? Per què?

Les polítiques d'austeritat han representat un gran perjudici per les nostres economies, demostrant-se esgotades i especialment lesives pels països que han estat intervinguts per la Troika.

No han aconseguit acabar amb els paradisos fiscals i, en canvi, han fet perdre molts llocs de treball deteriorant la seguretat laboral, s'han retallat brutalment els serveis públics com la sanitat o l'educació, els sous dels funcionaris, les pensions, el salari mitjà o els subsidis d'atur.

“La Unió Europea ha d'apostar encara més per tots aquells projectes relacionats amb la innovació i la recerca, així com mantenir el programa Erasmus.”

Només una majoria d'esquerres al Parlament Europeu pot aturar les actuals dinàmiques d'austeritat i retallades imposades pels governs de dretes. Els socialistes europeus presentem propostes clares dirigides a posar fi a les polítiques d'austeritat dels darrers anys, que no només no ens han tret de la crisi sinó que han empitjorat les condicions de vida de la majoria de ciutadans europeus. Per això, creiem que ha arribat el moment d'encetar polítiques econòmiques expansives que atorguin un marge de maniobra suficient als pressupostos dels països per incentivar la inversió, investigació i el desenvolupament d'un nou sistema productiu sostenible i respectuós socialment.

Destaca les tres qüestions prioritàries de la vostra proposta electoral.

La primera és la creació de llocs de treball i la recuperació de l'estat del benestar. Amb especial atenció per potenciar l'ocupació juvenil i acabar amb el dúmping social. Revisarem les polítiques d'austeritat, promovent un sector financer al servei de la ciutadania que doni suport a la implantació d'un sistema productiu sostenible i respectuós amb el medi ambient.

La segona és avançar en la igualtat de gènere i la no discriminació, respectant la diversitat. Prioritzem la defensa del dret de la dona sobre la seva salut sexual i la igualtat de gènere, lluitant contra la diferència salarial per raó de gènere, la violència domèstica i a favor del dret a l'avortament lliure i legal per a totes les dones. Igualment defensarem la integració i solidaritat amb tots els immigrants que viuen i treballen dins la UE.

I finalment, la tercera és aconseguir incrementar la participació, transparència i democràcia en les institucions de la UE. El vot dels ciutadans pot influir, per primera vegada, en qui serà el proper President de la UE. Això és determinant per donar un servei orientat a la ciutadania, més transparent i que fomenti la participació.

Ernest Urtasun

ERNEST
URTASUN

CANDIDAT
D'ICV-EUIA A LES
ELECCIONS
EUROPEES

Què pot fer la Unió Europea per millorar les condicions de vida dels i les joves?

Europa pot fer molt per canviar la vida dels i les joves. I això implica construir una UE que deixi de ser la impulsora de les polítiques d'austeritat que retallen drets socials, o reformes estructurals que precaritzen encara més el nostre mercat laboral. Europa pot aplicar una altra agenda política per canviar radicalment el paradigma i oferir a la gent jove una veritable sortida de la crisi: basada en la creació d'ocupació amb treballs dignes i de qualitat. Per això des d'ICV-EUIA proposem un pla d'inversió en sectors estratègics per reconvertir el nostre model econòmic en un model sostenible, proposem un Green New Deal i la UE pot fer-ho. Per altra banda, la UE ha de fer útil la Garantia Juvenil dotant-la de recursos suficients, i ha d'impulsar mesures perquè els i les joves que es veuen obligats a buscar feina fora del seu país no perdin drets laborals i ho facin amb el màxim acompanyament i informació.

Com milloraries la transparència i la qualitat democràtica de les institucions europees?

La UE encara pot fer molt per millorar la transparència i ser realment democràtica. S'estima que actualment hi ha 15.000 llobbistes a Brussel·les i la majoria són membres de grans corporacions i empreses: són la indústria farmacèutica, energètica i el sector financer les que més presència tenen. Ells han entès que la Unió Europea és clau en els seus beneficis, però nosaltres volem recuperar la sobirania popular davant els mercats. Per això, lluitem per més democràcia i més transparència: volem acabar amb les portes giratòries, limitar el poder dels llobbistes,

Ara hem de guanyar la victòria contra el tractat transatlàntic de lliure comerç i inversió amb els Estats Units, el qual només busca satisfer les necessitats de la indústria: minvant els estàndards socials i mediambientals europeus, i els estàndards de control al mercat financer que existeixen als estats units. Per recuperar

la transparència i la democràcia diem no a aquest tractat i el Parlament Europeu pot rebutjar-ho, només cal aconseguir les majories.

Creus que el full de ruta de la Unió Europea pels pròxims anys estarà marcat per la continuïtat en les polítiques d'austeritat? Per què?

Crec que hi ha alguns que volen continuar amb aquest full de ruta: la nota de premsa conjunta de lliberals (CDC a

“Europa pot aplicar una altra agenda política per canviar radicalment el paradigma i oferir a la gent jove una veritable sortida de la crisi.”

Catalunya), populars (PP) i socialistes (PSOE) dient que ells es comprometen a repetir el pacte per l'elecció de la Comissió Europea, demostra això. Aquesta gran-coalició europea és la que aplica una agenda neoliberal a tota Europa i atempta contra els drets socials i laborals. Davant d'aquesta realitat, haurem de portar els moviments socials, les manifestacions, les lluites quotidianes i el procés constituent a Europa i l'únic vot vàlid per canviar la realitat és un vot radicalment d'esquerra, progressista i democràtica: canviar les majories polítiques a Brussel·les depèn de nosaltres.

Destaca les tres qüestions prioritàries de la vostra proposta electoral.

La primera desmantellar la troica, la segona impulsar una sortida justa de la crisi: basada en la justícia social, la sostenibilitat i els drets de les dones i la tercera apostar per una UE democràtica que respecti el dret a decidir.

Aina Torres

Tècnica de comunicació del CNJC
comunicacio@cnjc.cat

Nota: el qüestionari també s'ha demanat als candidats del PPC i de C's però per motius aliens al CNJC no ha estat possible

ENTREVISTA A
RAÜL ROMEVA,
eurodiputat d'ICV.

ROMEVA: “EUROPA NO POT ESTAR A LA SECCIÓ D'INTERNACIONALS DELS DIARIS”

Et declares 'eurofrustrat' però no 'euroescèptic'. Per què?

Segueixo creient en Europa. Simplement crec que el projecte, la idea, està mal executada. La meua frustració no la provoca la idea en ella mateixa, sinó els conductors i executors. La construcció d'una unió política europea segueix essent vàlida, i diria que fins i tot urgent, però no com s'està fent.

Què hauria de canviar d'Europa?

Les correlacions de forces i les ideologies dominants actualment, supeditades sobretot a una visió excessivament estatalista i dominada per la lògica econòmica i economicista. Per mi la Unió Europea és un espai de drets i llibertats, sobretot, però les polítiques econòmiques que darrerament s'estan imposant suposen, precisament, un atac frontal a tota mena de drets (socials, ambientals, igualtat dona-home) igual com a les llibertats (lliure circulació de persones).

Quins mecanismes consideres que podrien millorar la transparència i la qualitat democràtica al parlament europeu?

La manca de transparència més gran a la UE la trobem al Consell de Ministres de la UE i al Consell de la UE. Les reunions dels caps d'estats són totalment opaques i allà es decideix molt: el rescat a Grècia o el Fiscal Compact o el pressupost plurianual de la UE s'ha decidit a porta tancada entre els presidents, fent una roda de premsa a les 5 del matí. No només això, durant el procés de codecisió, les negociacions entre els estats són molt opaques. Per això, nosaltres proposem acabar amb aquesta UE intergovernamental i avançar cap a una unió federal europea, amb un model bicameral on el Consell pugui ser un senat de representació territorial, on països com Catalunya també es trobin representats.

Aquesta proposta requereix un canvi en els tractats, però hi ha coses per millorar la democràcia de la UE que podem fer ara mateix: fer el codi de conducta d'eurodiputats més estricte i obligatori, demanar al consell que apliqui el mateix codi, afegir en cada proposta legislativa de la Comissió amb quins lobbies s'ha trobat abans de fer la proposta, garantir la participació de sindicats i de la societat civil durant els processos legislatius (al Parlament i al Consell).

“La manca de transparència més gran a la UE la trobem al Consell de Ministres de la UE i al Consell de la UE.”

Crec, per últim, que hem de començar a entendre que Europa no pot estar a la secció d'internacionals dels diaris, perquè la política europea és una política interna que afecta gairebé el 70% de l'activitat legislativa estatal, i per tant els mitjans de comunicació públics i privats, han de començar a comunicar millor el que passa a Brussel·les, diferenciant qui pren les decisions.

Explica'ns a grans trets com funciona el Parlament europeu i quines són les principals competències.

El Parlament Europeu és una càmera supranacional elegida directament pels ciutadans i ciutadanes de la UE. S'organitza per grups polítics i no per països, tot i que, a vegades, les delegacions nacionals adopten un rol important. La feina parlamentària, la dividim en comitès i si l'informe legislatiu és de codecisió s'obren processos de negociació amb el Consell per arribar a acords. És un parlament on no té tanta disciplina de vot i per tant, la negociació és molt important.

“El rescat a Grècia o el Fiscal Compact o el pressupost plurianual de la UE s'ha decidit a porta tancada entre els presidents, fent una roda de premsa a les 5 del matí.”

Per què hem d'anar a votar el 25 de maig?

El principi és simple: 'si no la fas, te la fan'. Implicar-se en política no vol dir, només, participar en partits polítics, també vol dir llegir, parlar i entendre què està passant, ser un ciutadà crític, anar a votar i sortir al carrer per fer escoltar la teva veu. No és fàcil canviar les coses, però la suma de moltes implicacions, a diferents nivells, ajudar a millorar-ne moltes.

Per primera vegada en les eleccions europees, s'escollirà el president de la Comissió europea. Què suposa això?

El tractat de Lisboa diu que el Consell alhora d'escollir el president de la Comissió tindrà en compte els resultats de les eleccions al Parlament. Des del Parlament Europeu hem intentat reforçar aquest principi i aconseguir un compromís ferm dels presidents dels estats per tal que realment l'elecció es faci així. Però, cal dir-ho clarament, la decisió continua estant en mans dels cap d'estat. En tot cas, partits com el Partit Verd

Europeu ha aprofitat aquesta ocasió per fer les primeres primàries obertes online per escollir les dues persones líders: l'Ska Keller i el Jose Bove. Aquesta campanya pana-europea ens ajuda a construir Europa, a parlar entre tots, deixar de banda les diferències nord-sud, entendre les diferents realitats i construir un subjecte polític europeu. Aquest fet és des de ja positiu i ara haurem de fer pressió perquè els estats escoltin el nou parlament que sortirà dels comicis del 25 de maig.

“No és fàcil canviar les coses, però la suma de moltes implicacions, a diferents nivells, ajudar a millorar-ne moltes.”

Què pot fer el Parlament europeu per millorar les condicions de vida dels i les joves?

El 2010 els Verds vam presentar la proposta de la Garantia Juvenil Europea. La vàrem guanyar, i el 2013 vam aconseguir que els estats deixessin de parlar de joves per fer alguna cosa per ells i elles: van adoptar un programa de Garantia Juvenil Europea. El problema? Només van destinar-hi 6 mil milions d'euros quan la OIT demanava 21 mil milions d'euros per cobrir un any, només a l'Eurozona. A més, la Garantia és una política d'ajuda a la transició entre l'educació i el treball, però quan tenim una situació de ruptura total del mercat laboral amb gairebé un 60% d'atur a casa nostra, poc pot fer aquesta petita política. Per això, nosaltres demanàvem un pla de xoc per reduir l'atur juvenil les regions més afectades, amb un fons europeu que no requereixi el co-finançament de les regions o els estats. Hem explicat també que cap d'aquestes polítiques serien útils si continuàvem amb l'austeritat, les retallades i les pujades de preus de les universitats.

Aina Torres

Tècnica de comunicació del CNJC
comunicacio@cnjc.cat

EL PARLAMENT EUROPEU QUE VOLEM: COM ARRIBAR-HI?

► El més que probable vot de càstig a les polítiques d'austeritat i la possibilitat d'escollir per primer cop la presidència de la Comissió Europea centren el debat de les pròximes eleccions a l'Eurocambra. Però, ens trobem realment davant el Parlament Europeu més decisiu de la història?

Manca de transparència. Dèficit democràtic. Opacitat. Sovint s'insisteix més en els defectes que en les potencialitats que les institucions comunitàries ofereixen a la ciutadania europea. Per això cal preguntar-se de quins instruments polítics i jurídics ens podem dotar els i les joves per a recuperar el Parlament Europeu, pedra angular de les democràcies europees.

De la codecisió cap a l'exclusivitat legislativa. El fet d'haver de compartir les funcions legislatives amb el Consell de Ministres ha estat el principal llast per a un Parlament Europeu plenament sobirà. Tot i que els successius Tractat d'Amsterdam (1999) i Tractat de Lisboa (2009) van intentar enfortir el seu rol legislatiu mitjançant l'extensió del procediment de codecisió a àrees diverses (immigració, cooperació judicial penal, cooperació policial i aspectes concrets de la política comercial i agrícola), encara queden espais tancats a la participació del Parlament. És el cas de les competències reservades al Consell de Ministres i les decisions que necessiten unanimitat per part del Consell; com ara la fiscalitat o la Política Exterior i de Seguretat Comunes (PESC), o polítiques econòmiques i d'ocupació, al marge del procés legislatiu. Així, la regla d'unanimitat a la pràctica provoca que un únic Estat tingui el mateix poder formal de decisió que tots els diputats de l'Euro-Cambra (Martínez Sierra, 2004:51).

Major protagonisme del Parlament Europeu en la iniciativa legislativa i flexibilitat en les condicions per engegar una Iniciativa Legislativa Popular Europea. La ILPE va ser promoguda precisament com a contrapès al quasi monopoli de la iniciativa legislativa per part de la Comissió Europea, que ha tingut una posició

cabdal en la preparació i formulació de polítiques europees (Morata, 2005:2). Introduïda a l'article 11.4 del Tractat de Lisboa (2009), la ILPE ha de ser engegada com a mínim per 7 persones de 7 Estats Membre diferents i necessita un milió que signatures que la recolzin per tal de ser presa en consideració. Tot i així, un cop aconseguides, els i les promotores han d'anar a parar, de nou, a la Comissió Europea, qui té l'última paraula en la seva adopció o retirada. Davant d'això, moviments socials i l'acadèmia proposen que el Parlament tingui, més enllà del seu habitual rol consultiu i d'audiència, un rol de lideratge legislatiu, tant en la iniciativa com en la presa en consideració d'ILPEs.

Una major legitimitat democràtica del Parlament passa per l'obligatorietat en el registre dels lobbys. Tot i que la Comissió i

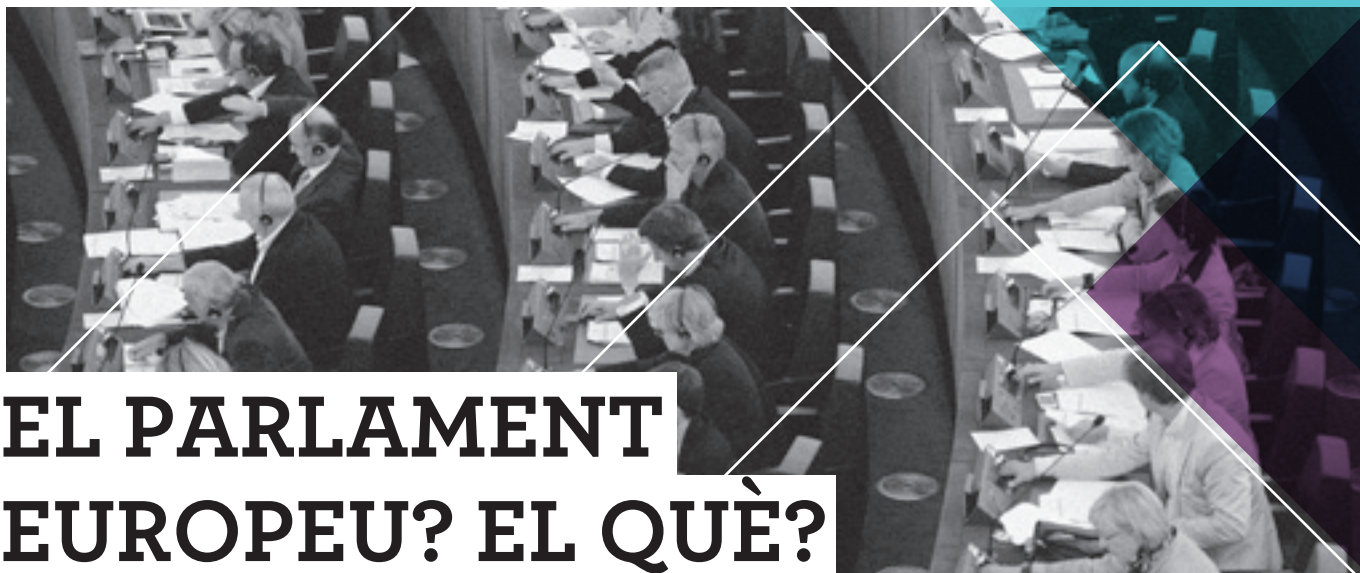
el Parlament van engegar el 2011 un registre de transparència per grups de pressió, la no obligatorietat del mateix n'ha limitat l'impacte (Aliança contra el Lobby i la Transparència i la Regulació Ètica ALTER-EU). Les grans empreses europees no s'hi han registrat i la seva capacitat d'influència en la presa de decisions comunitària segueix sent un interrogant en temàtiques clau a regular, com ara la protecció de dades o la normativa sobre el tabac.

En conclusió, si el futur de la Unió ha de passar per més Europa, cal que aquesta es fonamenti en un Parlament que, en tant que representa la ciutadania europea, fiscalitzi de manera efectiva l'acció d'òrgans no escollits com ara el Consell de Ministres i la Comissió. Una Eurocambra reforçada, juntament amb altres mecanismes de control i rendiment de comptes, ha de permetre posar la ciutadania de nou al focus del projecte europeu.

Cristina Rovira

Tècnica de Programes, Internacional i Cooperació del CNJC
internacional@cnjc.cat

EL PARLAMENT EUROPEU? EL QUÈ?

► Sovint els i les joves desconeixen el funcionament o el tipus de decisions que es prenen a l'organisme que "representa" a 500 milions de ciutadans i ciutadanes europees.

Glossari/Conceptes:

Parlament Europeu: òrgan que representa a 500 milions de ciutadans i ciutadanes d'Europa. Actualment té 766 diputats de 28 estats membres.

Comissió europea: òrgan executiu de la Unió Europea, encarregat de proposar i aplicar la legislació comunitària i gestionar el dia a dia de la UE.

Consell de la Unió Europea: està format pels ministres dels governs, comparteix poder legislatiu i pressupostari amb el PE.

Consell europeu: format pels caps d'estat o de govern dels estats membres, és l'òrgan estratègic que marca les grans orientacions polítiques de la Unió Europea.

El Parlament Europeu (PE) és l'únic organisme europeu escollit directament per la ciutadania, cada cinc anys. El parlament que s'escollirà el pròxim mes de maig estarà compost per 751 diputats provinents dels 28 estats membres, els quals un cop escollits crearan els grups polítics en funció de les seves afinitats. El PE treballa a partir de comissions especialitzades en temes concrets, aquestes comissions treballen a partir de textos que esdevenen informes normatius, els quals són votats en les sessions plenàries del PE. La Comissió europea i el Consell de la Unió Europea assisteixen a les sessions plenàries per tal de facilitar la col·laboració entre les institucions i també la presa de decisions.

Cal tenir en compte que des de l'any 2009 el PE, amb el Tractat de Lisboa, va adquirir un augment de responsabilitats i de poder de decisió i de legislació, a més a més, en aquests propers comicis serà la primera vegada que la ciutadania també podrà participar de l'elecció del president de la Comissió europea.

Avui dia la ciutadania s'està allunyant de les institucions per diversos motius i canvis socials que s'han produït darrerament, i perquè aquestes també requereixen canvis i adaptacions a les necessitats reals de la població. De manera generalitzada els i les joves "tendim" a tenir una certa desconfiança a l'hora de pensar com Europa ens afecta el nostre dia a dia, o bé, sovint pensem que votant en els comicis europeus contribuïm al fet que es desenvolupin un tipus de polítiques o unes altres. Per això, si anem a buscar les xifres de participació de les darreres eleccions europees, podrem veure que el nivell de participació és baix, molt baix. Tenint en compte que el total de la població que va anar a votar va ser un 36,94%, podem deduir que igual que passa amb la resta de la població, segurament el col·lectiu jove, va anar poc a votar.

¹ En el cas de les dades exactes de participació en els comicis del 2009, no existeixen les dades desglossades per franges d'edat.

Si més no, i per tal d'ajudar a trencar amb la idea que les decisions que es prenen a la UE no afecten la nostra vida diària, val la pena fer un repàs d'algunes de les principals accions que s'han dut a terme aquests darrers cinc anys.

En l'àmbit de la salut s'han adoptat algunes normatives per tal que la gent jove redueixi el consum de tabac, tot i que, d'altra banda no s'han considerat els cigarrets electrònics com a medicaments, fet que hauria permès controlar-ne la seva venda. En el camp de l'agricultura per primer cop s'ha generat una política comuna, tot i que el sector no hi està del tot a favor. Pel que fa a les piscifactories, s'han fet força canvis per tal de protegir les espècies en perill d'extinció i per garantir una pesca més sostenible; en l'àmbit financer, han fet noves normatives per fer que la banca hagi de tenir més reserves i no fer pagar als contribuents en cas de crisi de l'entitat. Aquests són uns exemples triats un pèl a l'atzar però si hi doneu unes voltes, i hi penseu, creieu que aquest tipus de decisions no afecten el vostre dia a dia?

Per tots aquests temes i molts altres que poden tenir una incidència més directa en la vida dels i les joves, tal com exposem en el document d'incidència aprovat a la 36 AGO del CNJC, cal que els i les joves prenguem part activa en el procés de construcció del projecte comú europeu. De forma general les decisions que es prenen en l'àmbit de la Unió Europea les percebem com a llunyanes, tanmateix, moltes d'aquestes decisions són cabdals pel nostre futur i la nostra vida diària.

Helena Giner
Tècnica de programes del CNJC
territorial@cnjc.cat

YOUTH DEBATE

European elections

Youth Debate is the twice-yearly magazine of the National Youth Council of Catalonia (CNJC), a non-governmental platform that groups together the principal youth associations at national level and the territorial youth councils. Founded in 1979, the CNJC promotes the interests of young people in society and with regard to the authorities. The magazine Youth Debate is the voice of the associative youth movement. Over 150,000 young Catalans are associated and take part in one of the groups affiliated to the Council.

CONTENTS

EDITORIAL

> What kind of Europe do we want?

EDUCATION

- > Voting at 16 and the league of young voters: tools for rebuilding the relationship between young people and politics.
- > Neither unemployment, nor exile, nor job insecurity
- > The European Parliament we want: how to achieve it?

EDITORIAL

What kind of Europe do we want?

We often get the feeling that the policies decided in Europe are far removed from us and barely affect us, but the truth is that the decisions made in Europe have clear and direct consequences over our lives, and in the recent years of economic crisis that has been more obvious than ever.

We at the CNJC believe in a Europe that makes a commitment to active employment policies, social cohesion and a change of productive model. We want a Europe constructed with and for young people, working towards the vote at 16. We want a Europe that guarantees Catalonia's right to self-determination, and that of all the people who are determined to exercise it. We want a more transparent and democratic Europe that makes mechanisms of civic participation available beyond an election every five years and which encourages Europe's citizens to learn about the mechanisms and the agents involved in decision-making.

At the same time, we want a Europe free of fascist, racist and xenophobic parties and members of parliament, and which is committed to an immigration policy shared by member states whose priority is to put an end to the mistreatment of immigrants. We want a Europe that guarantees the application of the Youth Guarantee in the terms indicated

initially and which ensures the territorialisation of resources to bring the political authorities closer to young people and their everyday reality. We want a Europe that encourages mobility but which fights against forced exile from one's country of origin due to the lack of opportunities. We want a Europe that guarantees the universality of the social provision of help with paying the rent and which demands the introduction of dation in payment and a reform of mortgage legislation to guarantee the right to a place to live.

Núria Ramon

CNJC President

nuria.ramon@cnjc.cat

EUROPEAN ELECTIONS

Voting at 16 and the league of young voters: tools for rebuilding the relationship between young people and politics

The European Youth Forum sees the forthcoming European election and the subsequent appointment of the new presidents of the European Commission and the Council of Europe as a crucial political moment for placing youth issues at the heart of the European project. What's more, it is a chance to remind everyone of the need for young people to participate significantly in the democratic processes and also to revive the debate on voting at 16.

Voter turnout in elections to the European Parliament has been falling since 1979 and young people's abstention has been particularly high. Poor participation is a symptom of the profound marginalization of young people in European democracies. They have been excluded in a double economic and political crisis. Voting at 16 could be our chance to welcome more young people and thus better represent democratic issues such as equality.

Greater participation by young people in the forthcoming election will be of the utmost importance, both for strengthening democracy in the EU, and for strengthening the voice of young people in the European Union. In order to involve young people and take into account their voice, the Youth Forum

has established the League of Young Voters: a politically neutral initiative that aims to give voice to young people's organizations and to all young people to channel their concerns, the things that worry them about Europe, and to have the chance to tell the politicians in charge where they have to focus their attention. Moreover, the campaign will act as a communication platform to provide all the information necessary to be able to vote and to make an informed decision.

Peter Matjašič

President of the European Youth Forum

Neither unemployment, nor exile, nor job insecurity

In his essay *Exit, Voice, and Loyalty*, Albert O. Hirschman said that in relation to the decrease in quality or benefits of any human group, whether it is an organization, a business or a State, there are three basic response strategies: the first and most obvious, "loyalty", consists in doing nothing, accepting the situation as is, passively, and therefore maintaining the status quo in the hope of things changing; the second option, "exit", means abandoning the group, leaving the space, area or environment where the group's loss of quality or benefits is taking place and seeking options elsewhere; the third alternative would be the "voice" or antagonistic conflict that would choose to express social dissatisfaction actively, articulating some form of inner protest.

Since the beginning of the crisis we have seen Hirschman's hypothesis proved right day after day, shaping a series of situations in which our future hopes and possibilities are

defined. And so, there are those who remain loyal to the regime, voting time and again for the same parties that have been in the different governments under whose responsibility the crisis itself originated, accepting the cuts as a necessary evil, and so on. There are those who prefer exile, emigrating, trying their luck outside an economy that not only has not emerged from the crisis but is now announcing that it will do so with yet more job insecurity than has been experienced till now. Then there are those who fight, who go out on the streets, who demonstrate, who stop evictions, who stage university sit-ins, and so on, producing a wave of mobilizations unprecedented since the beginning of democracy. The very future of the country is at stake.

Indeed, depending on how all three options develop – according to how strong each one is – it is clear that the conditions of possibility will be defined according to which society in the coming years will be shaped.

Raimundo Viejo

Artefakte / University of Girona

The European Parliament we want: how to achieve it?

The more than probable vote punishing the policies of austerity and the possibility of electing for the first time the president of the European Commission centre the debate in the forthcoming election to the European parliament. And yet, is this really going to be the most crucial European Parliament in history?

A lack of transparency. A democratic deficit. Opacity. People often focus more on the defects than on the potential of what the com-

munal institutions are offering the citizens of Europe. Therefore we must ask ourselves with what political and juridical instruments can we young people equip ourselves in order to recover the European parliament, the cornerstone of European democracies.

From joint decision-making to legislative exclusivity: a greater role played by the European Parliament in legislative initiative and flexibility in the conditions for getting a European Popular Legislative Initiative off the ground, and a greater democratic legitimacy of the Parliament meaning compulsory registration of lobbies, are just some examples of this.

To conclude, if the future of the Union unavoidably means more Europe, this has to be based on a Parliament that, insofar as it represents European citizens, effectively controls the action of unelected bodies such as the Council of Ministers and the Commission. A strengthened European parliament, together with other control and accountability mechanisms, has to make it possible to once again place citizens at the heart of the European project.

Cristina Rovira

CNJC Programme, International and Cooperation Officer
internacional@cnjc.cat

ENTITATS DEL CNJC. De Ple Dret: Acció Escolta de Catalunya, Acció Jove – Joves de CCOO de Catalunya, Associació Internacional d'Estudiants de Ciències Econòmiques i Empresarials, Associació de Casals i Grups de Joves de Catalunya, Associació de Joves Estudiants de Catalunya, Associació dels Estats Generals dels Estudiants d'Europa, Associació d'Estudiants i Joves de Guinea Equatorial, Associació d'Estudiants Progressistes, Associació d'Estudiants de Ciències de la Salut, Avalot – Joves de la UGT de Catalunya, Joves de la USOC, Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, Bloc d'Estudiants Nacionalistes, Casal Lambda, Centre Marista d'Escoltes, CJC – Joventut Comunista, Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, Coordinació Rural de Catalunya, Creu Roja Joventut Catalunya, Dona – Joves Nacionalistes per la Igualtat, Escoltes Catalans, Espai Jove de la Intersindical – CSC, Esplais Catalans – Esplac, Estudiants en Acció, Federació Catalana de l'Esplai, Federació de Centres Juvenils Don Bosco de Catalunya, Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, Joventut Nacionalista de Catalunya, Joventut Europea Federalista, Joventut Obrera Cristiana Nacional de Catalunya i les Illes, Joventut Socialista de Catalunya, Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya, Joves Cambres de Catalunya, Joves d'Esquerra Verda, Joves d'Esquerra Unida i Alternativa, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Moviment de Joves Cristians de Comarques, Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians de Catalunya i les Illes, Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica de Catalunya i les Balears, Noves Generacions del Partit Popular de Catalunya, Organització Juvenil Espanyola, Recursos d'Animació Intercultural, Secretariat de Joves La Salle Catalunya, Servei Civil Internacional Catalunya, Unió de Joves, Unió de Joves Pagesos, Unió Excursionista de Catalunya-Vocalia de Jovent. **Adherides:** AFS Intercultura Catalunya, Alternativa Jove per la Interculturalitat, Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana, Associació Diomira, Associació Internacional de Joves de Casals Catalans, Associació Internacional Joventut Idente, Centre Cristià dels Universitaris, Centre d'Estudis Carles Cardó, Col·lectiu l'Esbarzer, Consell de la Joventut de Barcelona, Consell de Joves de Sabadell, Escola Lliure el Sol, Federació de Persones Sordes de Catalunya, Federació Ecom, Fundació Escolta Josep Carol, Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia, Fundació Privada per a la Promoció de l'Autoocupació de Catalunya, IBN Batuta, Maullets, Rialles – Moviment Rialles de Catalunya. **Col·laboradores:** Associació Catalana de Professionals, Associació Catalana de Professionals de polítiques de Joventut Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà, Associació Empresarial de la Iniciativa Social de Catalunya, Associació de Joves Immigrants – Aji-atime, Associació Sociocultural Nous Temps, Centre d'Estudis de Temes Contemporanis, Centre Unesco de Catalunya, Consell d'Estudiants de Medicina de Catalunya, Consell de la Joventut de Badalona, Consell Local de Joventut de Blanes, Consell de la Joventut de Sant Feliu de Guíxols, Fundació Autònoma Solidària, Fundació Catalunya Segle XXI, Fundació per la Pau, Fundació Solidaritat Universitat de Barcelona, Grup d'Advocats Joves, Institut de Govern i Polítiques Públiques, Institut Joan Lluís Vives, Món-3, Observatori del Tercer Sector, Òmnium Cultural, Projecte Home, SOS Racisme.

AEGEE-EUROPE ENGRESCA A LA JOVENTUT A VOTAR

► Les enquestes recents han demostrat la necessitat urgent d'augmentar la conscienciació i la participació dels i les joves en les eleccions europees. En aquest sentit, l'AEGEE (Associació dels Estats Generals dels Estudiants d'Europa), realitza la campanya "Y Vote 2014" amb l'objectiu de fomentar la participació, el coneixement polític i la identificació democràtica per animar al jovent a participar en les eleccions i a empoderar-los per convertir-se en agents multiplicadors.

La campanya de l'AEGEE consisteix en:

Convencions

Conferències en què es reuneix a joves per discutir diversos problemes amb els òrgans decisoris de l'àmbit local, nacional i europeu amb l'objectiu de crear un document amb recomanacions per una Europa millor. Aquest document es presentarà als membres del Parlament Europeu perquè puguin conèixer les necessitats de la joventut europea.

Guia de Votació

AEGEE-Europe també està desenvolupant una guia de votació que ajudarà als joves votants a familiaritzar-se amb la UE: el procediment de votació, els grups polítics europeus i els partits. La guia de votació estarà disponible en línia.

Bus Tour

La tercera part del projecte és un autobús que viatja per Croàcia, l'Estat espanyol i el Regne Unit per promoure la participació dels ciutadans en les eleccions. L'objectiu és que els joves vagin a un país seriosament afectat per la crisi (Estat espanyol); en segon lloc, a un país amb un alt nivell d'euroescepticisme (Regne Unit), i en tercer lloc a un nou Estat membre de la UE (Croàcia). Del 6 al 20 de maig, 24 joves viatjaran per l'Estat espanyol per incrementar la consciència sobre les eleccions al Parlament Europeu.

AEGEE-Europe aposta pel vot informat, responsable i justificat. El jovent ja no som el futur, som el present i estem aquí per influir i donar forma a l'Europa que volem.

Selin Siviş

Representant exterior d'AEGEE-Europe.

25 M: UNA OPORTUNITAT PER UNA EUROPA MILLOR

► El pròxim 25 de maig se celebren eleccions al Parlament Europeu. Seran les primeres eleccions en les quals podrem escollir la persona que ocuparà la Presidència de la Comissió Europea. Ara no hi ha dubte que el que faci la UE importa i molt. En aquestes eleccions podem decidir quina Europa volem construir pel futur.

Davant de moltes cites electorals sentim a dir que aquestes eleccions són molt importants i que el resultat condicionarà de manera decisiva el nostre futur. Però, per molt que soni a tòpic, en aquesta ocasió això és més veritat que mai. Per una banda, els darrers anys ens han deixat clar que el que passa al context europeu ens influeix a tots els nivells. Per altra banda, en contra del que alguna gent pensa, el Parlament Europeu té ara mateix un alt nivell d'influència i, fins i tot ja en el passat, ha obligat a renegociar tractats de comerç entre la UE i els Estats Units, ha vetat comissaris (ministres de la UE) i ha fet caure alguna Comissió Europea (govern europeu).

Per aquest motiu, el 25 de maig tenim l'oportunitat de triar el model que volem pel futur d'Europa. I a més a més, ho podem fer sabent qui defensarà cada model: Jean-Claude Juncker (democràcia), Martin Schulz (socialdemòcrata), Guy Verhofstadt (liberal), Alexis Tsipras (esquerra ortodoxa) i la Ska Keller i el José Bové (verds). Davant del caire que està prenent en l'actualitat la construcció europea, la ciutadania no només tria els seus i les seves representants pels cinc anys vinents; en aquesta ocasió decidim també si volem perseverar en la línia actual o canviar el model. Els i les joves ens juguem l'Europa que s'està construint pel nostre futur, i per aquesta raó no podem deixar de fer sentir la nostra veu per dissenyar l'Europa que entre tots i totes decidim. I per això cal anar votar.

Pablo Faura

President de Joventut Europea Federalista de Catalunya (JEF-Catalunya)

Ser fidel a tu mateix és el que et fa gran...

**Banc de l'Any a Espanya
2013**

**Millor Banc d'Espanya
2012 i 2013**

**Millor Banc en
Innovació Tecnològica
del Món 2013**

**BAI-FINACLE
GLOBAL BANKING
INNOVATION
AWARDSSM 2013**

**Banc més Innovador
del Món 2013
Millor Innovació en Productes
i Serveis 2013**

*...ser fidel als teus valors
és el que et fa únic*

Aquests guardons són un reconeixement a la fidelitat als nostres valors i principis. Uns premis a la dedicació i a l'esforç quotidià de tots els professionals que formem CaixaBank.

I, fonamentalment, a la confiança dels nostres 14 milions de clients.

Des de CaixaBank volem expressar el nostre agraïment més profund i sincer a cada un d'ells.

Perquè no som només un banc. Som CaixaBank.

FERNANDO GUIRAO

CATEDRÀTIC JEAN MONNET *AD PERSONAM*
D'HISTÒRIA DE LA INTEGRACIÓ EUROPEA,
UNIVERSITAT POMPEU FABRA, BARCELONA.

- ▶ **L'actual model d'Unió Europea està en crisi?**
Caldria definir primer què es vol dir amb 'model d'Unió Europea' abans de pronunciar-se sobre aquesta qüestió. El què clarament està en situació crítica és la valoració que els ciutadans del conjunt de la UE tenen sobre la UE, les seves institucions i les seves polítiques.
- ▶ **Continuaran les polítiques d'austeritat a la Unió Europea? Què es pot fer per evitar-ho?**
Continuaran si no som capaços d'incrementar les bases fiscals, la recaptació, l'eficiència en la despesa/gestió pública, la reducció de la dependència del finançament exterior per a despeses corrents, i si no som capaços d'incrementar la nostra credibilitat institucional col·lectiva.
- ▶ **Com es pot millorar la transparència i la qualitat democràtica al Parlament Europeu?**
El Parlament Europeu és significativament més transparent i de millor qualitat democràtica que el conjunt dels parlaments de l'Estat espanyol. La millor contribució que podem fer des de Catalunya a l'enfortiment democràtic europeu és millorar la transparència i la qualitat democràtica del Parlament de Catalunya, del Congreso de los Diputados i del Senado de España.
- ▶ **Alguns dels diputats del nou parlament podrien ser xenòfobs. Què ha de fer Europa davant d'això?**
Hi ha partits xenòfobs, eurofòbics, euroescèptics, nacionalistes intransigents, populistes, ultraconservadors i no sé quantes coses més que em desagraden profundament. Els ciutadans i les institucions que siguin contraris a aquestes tendències han d'erosionar les bases electorals d'aquestes falanges mostrant el valor efectiu i no retòric dels principis d'integració, tolerància i respecte que són a la base dels sistemes democràtics.
- ▶ **Què pot fer el Parlament Europeu per millorar les condicions de vida dels i les joves?**
El Parlament Europeu ja fa molt per a millorar les condicions de vida del jovent i de tota la ciutadania dels països membres de la Unió Europea. Per exemple és el garant de què els drets fonamentals de tots els ciutadans europeus es respectin. La Comissió de Peticions del PE és el mecanisme a disposició de cadascú dels 510 milions de ciutadans de la UE per a la seva defensa en cas de manca de protecció nacional davant la conculcació d'un dret fonamental. Invito als lectors i les lectores a llegir la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea i a decidir, per si mateixos, si aquesta és o no una tasca important en la defensa de les condicions de vida dels i les joves, i de tota la ciutadania sense distinció de cap tipus.